

Sétatávolság

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVIII. évfolyam, 29. szám, 2024. július 19.

Vettünk egy kürtőskalácsot, és állva megettük a bódé mellett. Közben az embereket néztük, akik felszálltak a buszra, vagy a megállóban ültek, és semelyik buszra nem szálltak fel. Az egyik nő lábán rózsaszín magassarkú volt. Megmozgattam a lábujjaimat, elmosolyodtam, megkérdezte, mi az, ezek szerint az arcomat nézte a napszemüveg mögül, semmi, válaszoltam. Szerettem a cipőmet, mert lehetővé tette, hogy ilyen sokáig sétáljak vele. Vettünk még egy kürtőskalácsot. Amíg sorban álltunk, ránéztem a cipőjére, a bal orrán volt egy sötét folt. Eszembe jutott, hogy még délelőtt a sétánk elején véletlenül ráléptem a lábára, amikor félreértettem az egyik kereszteződésnél, merre menjünk tovább. Jól esett nézni azt a foltot, hogy volt rajta valami, ami tőlem van. Megettük a második kürtőskalácsot is, az utolsó falatot nekem adta.